

**Ohnmacht Magdolna**  
**A progresszív aspektus mint temporális determináns-függvény**

**Tézisek**

**Témavezető: Dr. Maleczki Márta**

**Szegedi Tudományegyetem**  
**Nyelvtudományi Doktori Iskola**  
**Elméleti nyelvészet program**  
**2012, Szeged**

## 1. A kitűzött célok

A dolgozat elsődleges célja a progresszív aspektusú mondatok temporális tulajdonságainak vizsgálata a magyarban. Ezen belül a következőket kívánom megmutatni:

- I. A progresszív aspektusú mondatok olyan kategorikus ítéleteknek tekinthetők, amelyek a temporális topikról tesznek állítást.
- II. A temporális tartományban is feltételezhetünk általánosított általánosított kvantorokat, amelyekben az aspektus tölti be a determinánsi funkciót.
- III. Ennek következményeként a temporális tartományban is alkalmazhatóak a természetes nyelvi determinánsokkal kapcsolatos vizsgálatok, amelyek segítségével jellemezhetőek az egyes aspektusok.
- IV. A vizsgálatok eredményeképpen céлом megadni a progresszív aspektus definícióját, amellyel nem ütközünk a megszakítás problémájába.

## 2. A problémák

A progresszív aspektus jelentésének informális megfogalmazása szerint (lásd Jespersen (1932)) a progresszív esemény temporális keretet jelent a mondat kiértékelésének időpontjához (a referenciaidőhöz) képest. Ennek formalizálására tett kísérletekkel kapcsolatban azonban a kezdetektől merülnek fel problémák. Bennett - Partee (1978) definíciója a következő:

- (1) *[PROG $\alpha$ ] akkor és csak akkor igaz  $t$  intervallumnál, ha létezik olyan  $I$  intervallum, amelyre teljesül, hogy  $t$  valódi részhalmaza  $I$ -nek,  $t$  nem záró intervalluma  $I$ -nek, és  $\alpha$  igaz  $I$ -nél.<sup>1</sup>*

---

<sup>1</sup>„[PROG $\alpha$ ] is true at  $t$  iff there is an interval  $I$  such that  $t$  is a proper subset of  $I$ ,  $t$  is not a final subinterval of  $I$ , and  $\alpha$  is true at  $I$ .” (Az idézetet Kearnstól vettem át: Kearns (1991), 35. oldal, ő Bennett-Partee (1978)-ként hivatkozik rá.)

A fenti definíció kapcsán felmerülő két fő probléma az imperfektív paradoxon és a megszakítás problémája. Az **imperfektív paradoxon** a telikus predikátumok esetében jelenik meg. Abban áll, hogy a telikus predikátumok esetében a múlt idejű progresszív mondat igazságából (lásd például: *John was drawing a circle.* 'John éppen rajzolt egy kört.')

nem következik az egyszerű múlt idejű mondat igazsága (lásd *John drew a circle.* 'John rajzolt egy kört. '), holott az atelikus predikátumok esetében következik (lásd például: *John was pushing a cart.* 'John éppen taligát tolt. ', *John pushed a cart.* 'John taligát tolt. ').

Ettől megkülönböztetendő jelenség a **megszakítás problémája**, ami azért jelenik meg a progresszív aspektus fenti - és más hasonló (például Dowty (1979), Landman (1992)) – definíciója esetében, mert a Jespersen által megfogalmazott temporális keretet próbálják megragadni. A megszakítás problémája nemcsak a telikus, hanem az atelikus predikátumok esetében is megjelenik. A progresszív aspektus (1)-ben adott definíciója a progresszív kiértékelési idejének megfelelő  $t$  intervallumon túl feltételez egy azt magába foglaló  $I$  intervallumot, amellyel az esemény folytatására hivatkozik. Az esemény megszakítása esetén azonban nincs a definíciónak megfelelő  $I$  intervallum, hiszen az esemény nem folytatódik, a progresszív mondat mégis igaz lehet. A dolgozatban csak a megszakítás problémájával foglalkozom, tehát azzal, hogy egy progresszív aspektusú mondat igaz lehet, függetlenül attól, hogy az általa leírt, folyamatban lévő esemény kiteljesedik-e vagy megszakad.

### 3. A dolgozat felépítése

A dolgozat két részre osztható: az első felében a nyelvi adatok alapján megadom a vizsgált progresszív mondatok információs szerkezeti felépítését és a temporális topik fogalmát (lásd 3-4. fejezet), a második felében pedig a választott elméleti háttér segítségével definiálom az aspektus fogalmát, és vizsgálom annak elméleti következményeit (lásd 5-7. fejezet).

A bevezető után a második fejezetben ismertetem a progresszív nézőpont aspektus nemzetközi szakirodalmának legmeghatározóbb elméleteit, amelyek között szerepelnek intenzionális és extenzionális megoldást javasolók egyaránt. Az intenzionális megoldások közül Dowty (1979), Landman (1992) és Varasdi (2006) munkáját ismertetem, az extenzionális megoldások közül Parsons (1989) és Kearns (1991) munkáját.

A harmadik fejezetben a magyar aspektuális szakirodalomból Kiefer (2006) és Piñón (1995) ismertetése, valamint a progresszív aspektust kifejező grammatikai eszközök tárgyalása után meghatározom a vizsgálandó nyelvi példák körét. A dolgozatban olyan

mondatokat vizsgálok, amelyekben a progresszív tagmondat főmondati pozícióban van (lásd például (1), szemben a (2)-vel), és megjelenik benne egy időhatározó (lásd (3b)).

1. *Épp telefonáltam, amikor eleredt az eső. **De nem tartott sokáig**, mert Aurélnak rohannia kellett valahová. Azt mondta, majd visszahív.*

2. *Épp telefonáltam, amikor (egyszer csak) eleredt az eső. **De nem tartott sokáig**, a fa koronája alatt még vizes sem lett a járda.*

3. *Mit csináltál tegnap délben /amikor eleredt az eső?*

a) *(Épp) füvet nyírtam.*

b) *Tegnap délben épp futottam.*

c) *Akkor épp aludtam.*

A progresszív mondatok mind szintaktikailag, mind szemantikailag erősen megszorítottak. Ilyen megszorítás, hogy nem jelenhetnek meg bennük bizonyos típusú időhatározók (a Kiefer által időmódosítónak nevezettek), többek között azok, amelyeket Vendler az igeosztályok elkülönítésére alkalmaz. Ilyenek például az *in* prepozíciót tartalmazó 'valamennyi idő alatt' jelentésű, továbbá *for* prepozíciót tartalmazó 'valamennyi időn át, ideig' jelentésű időhatározók (lásd (4b) és (5b)).

4. a) *Aurél fél óra alatt fölmászott a hegyre.*

b) *\*Aurél fél óra alatt éppen mászott föl a hegyre.*

5. a) *Aurél fél órán át futott.*

b) *\*Aurél fél órán át éppen futott.*

6. a) *Aurél délben éppen mászott föl a hegyre/ éppen futott.*

b) *Aurél szombaton épp vitorlázott.*

A jelenségre adott eddigi magyarázatok (lásd Kiefer (2006), Kearns (1991)) többek között épp az időmódosítók durativitásával indokolják ezt a jelenséget, és ezért nem megfelelőek, hiszen

a *Mikor?* kérdésre válaszoló időhatározók megjelenhetnek a progresszív mondatban, függetlenül a jelölt időtartam hosszától (lásd (6a-b)).

A dolgozatban predikátumtagadás és kérdés-válasz tesztek segítségével megmutatom, hogy az időmódosítók a mondat predikatív részéhez tartoznak, míg a jólformált progresszív mondatban megjelenő időhatározók szintaktikailag és szemantikailag egyaránt topik szerepűek. A mondat információs szerkezetében betöltött eltérő szereppel magyarázom tehát azt, hogy az időmódosítók nem jelenhetnek meg a progresszív mondatokban, a topik szerepűek viszont igen, mert a progresszív mondatot olyan kategorikus ítéleteknek tekintem, amelyekkel a temporális topikról teszünk állítást. Ezzel olyan magyarázatot adok az időmódosítók és a progresszív aspektus összeférhetetlenségére, amely nem hivatkozik az időhatározó durativitására.

A negyedik fejezetben a progresszív mondatban megjelenő, temporális topik szerepet betöltő időhatározók jellemzőit vizsgálom, és megállapítom, hogy a temporális topik jelölhet tetszőleges hosszúságú intervallumot, teljesíti az unicitás feltételét, mert egyetlen intervallumot kell jelölnie, valamint a diskurzusban ismertnek kell lennie. A progresszív mondatban megjelenő temporális topikot összevetem a Glasbey (2005) által bevezetett Temporal Topic Interval fogalmával, megmutatva, hogy a TTI nem valódi topik, míg a progresszív mondatban megjelenő temporális topik az.

A dolgozat első felében bemutatott nyelvi adatok és tesztek alapján a progresszív mondatban megjelenő időhatározó a főnévi tartománybeli topikkal azonos módon viselkedik, tehát rendes diskurzus topiknak tekinthető. A dolgozat második felében a két tartománynak ezt a párhuzamosságát alapul véve vizsgálom a temporális topikot az általánosított kvantorok elméletének keretében (lásd Barwise – Cooper (1981)).

Az ötödik fejezetben egyrészt ismertetem a temporális topik vizsgálatában alkalmazott elméleti keretet, az általánosított kvantorok elméletét, és azokat a determinánsi tulajdonságokat, amelyeket a későbbiekben a temporális topikokra vonatkozóan vizsgálni fogok. Másrészt olyan tanulmányokat mutatok be, amelyek egymástól függetlenül alátámasztják az általánosított kvantorok elméletének alkalmazását a temporális topikok esetében (lásd Montague (1969), Kearns (1991), Corazza (2002)).

A hatodik fejezet tartalmazza a dolgozat lényegi részét: (1) az alkalmazott temporális modellnek (lásd Kamp – Schiehlen (2001)), és (2) a progresszív mondat temporális felépítésének a megadását (Blackburn (1994) alapján), (3) az általánosított kvantorok elméletének átültetését, valamint (4) a determinánsi tulajdonságok kimutatását a temporális tartományra vonatkozóan.

(1) Kamp – Schiehlen (2001) megkülönbözteti az időtartamot jelölő (*measure*), illetve a referenciális (*calendar*) temporális kifejezéseket (utóbbiak közé tartoznak a progresszív mondatban megjelenő időhatározók is). A naptári kifejezések predikátumainak mindegyike teljes partíciót jelent az időskálán, amely lehetővé teszi, hogy az időt mintegy diszkrét elemek halmazaként kezeljük. Az egyes naptári kifejezéseknek (például *tavaly*, *2012. június 2.*) megfeleltethető időtartamot jelölő kifejezések (*év*, *nap*) jelölete megadható az egyes naptári predikátumok jelöletének alapján. Ezek alapján a temporális kifejezések közül a naptári kifejezések egyetlen intervallumot denotálnak, míg az időtartamot kifejezők egy egész ekvivalenciaosztályt. Kamp – Schiehlen (2001) szerint az adott naptári terminus és annak unikális jelölete között szisztematikus megfelelés van. Az a kontextus, amelyben az adott terminus unicitása teljesül, maga is eleme egy temporális predikátum jelöletének, mégpedig tipikusan az “eggyel magasabb” partícióba tartozónak: a *júniusban<sub>c</sub>* időhatározónak a jelölete abban az esetben egyetlen intervallum, ha a kontextus által ki van jelölve egy bizonyos év.

(2) Nyelvi példák segítségével megmutatom, hogy a temporális topik és az aspektus együttesen alkotnak temporális általánosított kvantorként interpretálható kifejezést, amelyben az aspektus tölti be a determinánsi funkciót. A mondat temporális felépítését Blackburn (1994)-ből kiindulva adom meg. Blackburn egy új fajta propozíciós szimbólum ( $i, j, k, \dots \in \text{NOM}$ ) bevezetésével adja meg egy esemény temporális nyomát, a nominálissal (*nominal*). Egy nominális egy tetszőleges modellben pontosan egy időpontra igaz, így tulajdonképpen **“megnevezi” azt az egyetlen időpontot, amelynél igaz.** Így megragadható például a *John ran* ‘John futott.’ mondat referenciális jellege, mert ahhoz, hogy a mondat igaz legyen, nem elég, hogy legyen olyan időpont a múltban, amelyre igaz az állítás, hanem kimondottan a nominális által kijelölt időpontban kell igaznak lennie. Mivel az aspektus

szempontjából épp az időhatározó által jelölt referenciaidő és az eseményidő közötti viszony a fontos, Blackburn (1994)-től eltérően a megjelenő időhatározót nem azonosítom a nominálissal. Az időhatározót és az esemény nyomát egyaránt szerepeltetem az ábrázolásban, az esemény nyomát temporális nyom függvény segítségével adom meg ( $[[\chi]] := \text{tr}[[\textit{Aurél vitorlázik}]] = j$ ). A következőképp ábrázolom a (7) mondatot:

7. *Múlt szombaton Aurél éppen vitorlázott*

$$[ASP_{\langle\tau, \tau\rangle, \langle\tau, \tau, t\rangle} (\textit{Múlt szombaton})_{\langle\tau, \tau\rangle} (\textit{Aurél (éppen) vitorlázott.})_{\langle\tau, \tau\rangle}]_t$$

(3) Mivel az általánosított kvantorok elmélete halmazalapú elmélet, a progresszív mondatok temporális tulajdonságainak vizsgálata során pedig intervallumokkal van dolgunk, az elméletet a következőképp ültettem át intervallumokra.

**SZT1:** Ha  $\eta$  egy  $\langle\tau, \tau\rangle$  típusú, temporális intervallumot, vagyis rendezett halmazt jelölő kifejezés, akkor a jelölete a következőképp adható meg:

$$[[\eta]] \in P_{\subseteq T \times T}, \text{ ami meghatároz egy } i \subseteq T \text{ intervallumot}$$

**SZT2:** Ha  $R_T$  egy  $n$ -argumentumú temporális predikátum, akkor a jelölete a következőképp adható meg:

$$[[R_T]] \subseteq T^n.$$

**SZT3:** Ha  $D_T$  egy temporális determináns és  $\eta$  egy temporális intervallumot jelölő kifejezés, akkor  $D_T(\eta)$  egy temporális kvantor, amelynek a jelölete a következőképp adható meg:

$$[[D_T(\eta)]] = [[D_T]] ([[ \eta ]])$$

**SZT4:** Ha  $Q_T = D_T(\eta)$  egy kvantor és  $\gamma$  egy temporális intervallumot jelölő kifejezés, akkor  $Q_T\gamma$  jelölete egy igazságérték a következőknek megfelelően:

$$[[Q_T\gamma]] = 1, \text{ ha } [[\gamma]] \in [[Q_T]]$$

$$0, \text{ ha } [[\gamma]] \notin [[Q_T]]$$

**SZT5:** Minden temporális predikátum temporális intervallumot jelölő kifejezés.

Ha ASP egy temporális determináns, és  $\eta$  egy  $\langle \tau, \tau \rangle$  típusú, temporális intervallumot jelölő kifejezés, akkor:  $Q_T := [[\text{ASP}(\eta)]] := [[\text{ASP}]] ([[ \eta ]])$ , ahol  $\text{ASP} \langle \langle \tau, \tau \rangle, \langle \tau, \tau \rangle, t \rangle$  típusú kifejezés, ami az  $\eta \langle \tau, \tau \rangle$  típusú kifejezéssel alkot egy  $\langle \langle \tau, \tau \rangle, t \rangle$  típusú, temporális általánosított kvantorként interpretálható kifejezést.

Vagyis az aspektus – mint temporális determináns – interpretációja a modellben egy olyan függvény, amely argumentumként veszi fel az időhatározó által jelölt időintervallumot (a referenciaidőt), létrehozva így a temporális általánosított kvantort (lásd  $Q_T := [[\text{ASP}(\text{múlt szombaton})]]$ ). Tehát az aspektus egy olyan függvény, amely a temporális univerzum egy részhalmazához ( $i \subseteq T$ ) rendeli hozzá a temporális univerzum részhalmazainak egy halmazát.

Továbbá, ha  $Q_T := [[\text{ASP}(\text{Adv})]]$  egy temporális általánosított kvantor, és  $\gamma$  egy  $\langle \tau, \tau \rangle$  típusú, temporális intervallumot jelölő kifejezés, akkor az  $\text{ASP}(\text{Adv}) \langle \langle \tau, \tau \rangle, t \rangle$  típusú nyelvi kifejezésnek megfeleltetett  $Q_T$  általánosított kvantor egy függvény -  $(Q_T)(\gamma)$  – ami argumentumaként veszi fel a  $\gamma \langle \tau, \tau \rangle$  típusú kifejezés által jelölt időintervallumot ( $[[\chi]]$ -t, vagyis az eseményidőt), és ehhez az intervallumhoz rendel igazságértéket. Tehát egy  $Q_T$  temporális általánosított kvantor denotációja megadható időintervallumok halmazaként.

**£17**  $[[ Q_T (\chi) ]]$  = 1, ha  $[[ \chi ]]$   $\in$   $[[ Q_T ]]$ , egyéb esetben 0

$[[ \text{ASP}(\text{múlt szombaton})(\chi) ]]$  = 1, ha  $[[ \chi ]]$   $\in$   $[[ \text{ASP}(\text{múlt szombaton}) ]]$ , egyéb esetben 0.

Ha az aspektusnak a főnévi determinánsokhoz hasonló funkciót tulajdonítunk, és két rendezett halmaz közötti relációként definiáljuk, akkor az általánosított kvantorok elmélete alapján meg kell tudnunk adni azoknak a relációknak a jellegét, amelyeket az egyes aspektusok határoznak meg. Nézzük meg az objektumok esetében vizsgált determinánsok temporális megfelelőit!

A határozatlan névelőt tartalmazó általánosított kvantornak megfeleltethető temporális általánosított kvantor jelölete a következőképp adható meg a korábbi példamondat esetében:<sup>2</sup>

**£18**  $[[ \text{ASP}_o(\text{Adv}) ]]$  :=  $[[ \text{ASP}_o(\text{múlt szombaton}) ]]$  :=  $\{ j \subseteq T \mid [[ \text{múlt szombaton} ]]$   $\circ j \neq \emptyset \}$

<sup>2</sup> Az aspektus általános definíciója után most az egyes aspektusokat eltérő alsó indexszel különböztetem meg, a reláció jellegére némileg utalóan ( o: overlap, p: part, s: singleton)



Az univerzális determinánst tartalmazó általánosított kvantornak megfeleltethető temporális általánosított kvantor jelölete a következőképp adható meg:

$$\text{£19 } [[\text{ASP}_p(\text{Adv})]] := [[\text{ASP}_p(\text{múlt szombaton})]] := \{j \subseteq T \mid [[\text{múlt szombaton}]] \subseteq j\}$$

A határozott névelőt tartalmazó általánosított kvantor, illetve a neki megfeleltethető temporális általánosított kvantor jelölete a következőképp adható meg:

$$\text{£20 } [[\text{ASP}_s(\text{Adv})]] = [[\text{ASP}_s(\text{múlt szombaton})]] := \{j \subseteq T \mid [[\text{múlt szombat}]] = i, i \subseteq j\}$$

(4) Az aspektust temporális determinánssnak tekintve feltételeztem, hogy a monotonitási tulajdonságok és az általános determinánsi tulajdonságok is ugyanúgy megvannak az aspektusok esetében, mint a főnévi determinánsoknál.

£21 Temporális Monotonitás:

*Tegyük fel, hogy  $i = [[\text{Adv}]]$ ,  $j = \text{tr}([[\varphi]])$ , ahol  $\text{tr}$  a mondatgyök ( $\varphi$ ) által denotált esemény temporális nyomát megadó függvény. Akkor monoton egy  $D_T$  temporális determináns, ha az argumentumaként álló  $i$  vagy  $j$  intervallum bővítése vagy szűkítése nem változtat a mondat igaz értékén. Az előbbi esetben növekvő, az utóbbiban csökkenő monotonitású a  $D_T$ .*

Perfektív:

M13)  $i \subset i'$ : **Múlt szombaton futottam egy órát.**  $\Rightarrow$  **Múlt héten futottam egy órát.**

M14)  $i' \subset i$ : **Múlt szombaton futottam egy órát.**  $\Rightarrow$  **Múlt szombat reggel futottam egy órát.**

M15)  $j \subset j'$ : **Múlt szombaton futottam egy órát.**  $\Rightarrow$  **Múlt szombaton futottam két órát.**

M16)  $j' \subset j$ : **Múlt szombaton futottam egy órát.**  $\Rightarrow$  **Múlt szombaton futottam fél órát.**

Progresszív:

M17)  $i \subset i'$ : **Múlt szombaton épp vitorláztam.**  $\Rightarrow$  **Múlt héten épp vitorláztam.**

M18)  $i' \subset i$ : **Múlt szombaton épp vitorláztam.**  $\Rightarrow$  **Múlt szombaton reggel épp vitorláztam.**

M19)  $j \subset j'$ : **Múlt szombaton épp vitorláztam.**  $\Rightarrow$  **Múlt szombaton épp vízben voltam.**

M20)  $j' \subset j$ : **Múlt szombaton épp vitorláztam**  $\Rightarrow$  **Múlt szombaton épp felhúztam a vitorlát.**

A vizsgálat alapján megállapítható, hogy monotonitási szempontból a perfektív és a progresszív aspektus egymás inverzei:  $\uparrow\text{PERF}\downarrow, \downarrow\text{PROG}\uparrow$ .

#### A temporális determinánsok konzervativitása

Tegyük fel, hogy  $i = [[\text{Adv}]]$ ,  $j = \text{tr}([[\varphi]])$ , ahol  $\text{tr}$  a mondatgyök ( $\varphi$ ) által denotált esemény temporális nyomát megadó függvény. Egy temporális determináns akkor konzervatív, ha minden  $\varphi$ -re és  $\text{Adv}$ -ra:

**£21**  $(\text{ASP}([[\text{Adv}]]))(\text{tr}([[\varphi]])) \Leftrightarrow (\text{ASP}([[\text{Adv}]]))([[\text{Adv}]] \circ (\text{tr}([[\varphi]])))$

$(\text{ASP}([[\text{múlt szombaton}]]))([[\chi]]) \Leftrightarrow (\text{ASP}([[\text{múlt szombaton}]]))([[\text{múlt szombaton}]] \circ [[\chi]])$

A (7) mondat igaz egy olyan modellben, ahol Aurél a szombati napot teljes egészében (vagy azon túl is folytatva) vitorlázással töltötte, épp ez a temporális keret olvasat. Egy olyanban viszont hamis, ahol a vitorlázás nem vette igénybe az egész szombati napot. Mivel a (7)-es mondat igaz akkor is, ha az esemény nem tart a referenciaidőt megelőzően vagy követően, és akkor is, ha tart, megállapítható, hogy a mondat igazsága szempontjából csak a referenciaidő által jelölt intervallum releváns. Ezek alapján a progresszív aspektusról megállapítható, hogy konzervatív temporális determináns.

## 4. Eredmények

A dolgozat hetedik fejezetében a kutatás eredményének hatását tárgyalom a megszakítás problémájára nézve. Ahogy korábban szó volt róla, a megszakítás problémája azért merül fel, mert a progresszív mondat igazságfeltételeit az alapján próbálták formális eszközökkel megadni, hogy Jespersen a progresszív mondat jelentését a temporális keret olvasat megjelenésével azonosította.

A dolgozatban bemutatott kutatás eredményei Parsons (1989) azon megállapítását támasztják alá, amely szerint a progresszív mondatok igazságfeltételeinek szempontjából csak a jelenben zajló események számítanak (ami múlt idejű mondat esetében a referenciaidőt jelenti). Parsons megoldásának lényege, hogy az események és időintervallumok viszonyában a progresszív események **inherens tulajdonságaként** az intervallumokhoz való viszonyuk más, mint a nem progresszív eseményeké. Ezzel a megoldással elkerüli ugyan a kérdéses problémákat, de magyarázó ereje meglehetősen kicsi.

A dolgozatban bemutatott megközelítés szerint az aspektus általánosságban egy olyan determináns-függvény, amely a temporális univerzum egy részhalmazához (a referenciaidő által jelölt intervallumhoz) a temporális univerzum részhalmazainak egy halmazát rendeli, ezen belül a progresszív aspektus pedig azon eseményidő-intervallumok halmazát, amelyeknek a referenciaidő a részintervalluma. A progresszív aspektust tehát a következőképpen definiálom:

$$\text{£22} \quad \text{[[PROG]](Adv)} := \{j \subseteq T \mid \text{[[Adv]]} = i, i \subseteq j\}$$

A progresszív aspektust determináns-függvénynek tekintve értelmezhetőek rajta a főnévi determinánsokra is jellemző tulajdonságok. Megállapítottam, hogy bal monoton csökkenő, jobb monoton növekvő és konzervatív temporális determináns. A konzervativitásnak különös jelentősége van a progresszív aspektus esetében, mert annak következménye az, hogy a progresszív aspektusú mondat igazságfeltételeinek megadásában kizárólag a referenciaidő által jelölt intervallum releváns. A konzervativitás következtében tehát minden olyan időintervallum irreleváns, amely nem része a referenciaidő által jelölt intervallumnak. Ez azt jelenti, hogy a progresszív mondat igazságának szempontjából irreleváns a folyamatban lévő,

de megszakadt esemény esetleges folytatásának eseményideje által jelölt intervallum. Ez viszont azt jelenti, hogy a progresszív aspektus szemantikája (temporális vonatkozásban) nem tartalmazza a megszakadt esemény (esetleges) folytatását. A temporális keret olvasat megjelenését, vagyis hogy feltételezzük az esemény folytatódását - Kearns (1991)-gyel egyetértve - Grice mennyiségi maximájával magyarázhatónak tekintem.

A bemutatott megközelítés Parsons (1989) és Kearns (1991) megoldásához hasonlóan extenzionális keretek között marad, mert nem feltételez lehetséges világokat, és az aktuális világban sem feltételezi az esemény folytatását. A dolgozatban bemutatott megoldás előnye ezekkel szemben az, hogy bármiféle új eszköz bevezetése nélkül, egy már meglévő, formálisan kidolgozott elmélet alkalmazásának logikai következményeként állapítható meg ugyanaz, vagyis hogy a progresszív aspektus definíciójában nem indokolt a folyamatban lévő esemény folytatására hivatkozni.